

La Xarxa no vol dominis catalans

En el món digital d'Internet es reproduïxen, a escala electrònica, algunes de les batalles del món real. Les nacions sense estat que malden per un reconeixement internacional, també tenen mala peça al teler de la Xarxa.

ARXIU

No hi ha cap llei que obligui a mantenir el criteri territorial a l'hora d'adjudicar els dominis principals. Tanmateix, fins ara, les autoritats que assignen els dominis segueixen aquest criteri i es neguen a acceptar dominis de països que no siguin estats membres de l'ONU.

"A Internet no existeixen les fronteres. La navegació pel ciberespai no exigeix passaport. Els estats es desdibuïxen i les cultures, les persones i les entitats prenen el relleu que els era natural. Al món dels àtoms, seguirem essent espanyols mentre la Constitució ens ho ordeni, però al món dels bits, podem optar per ser súbdits virtuals del nostre propi país".

Aquest és el text inicial de la web que reivindica el distintiu ".ct" per comptes de ".es" com a Top Level Domain (domini principal) dels URL (Uniform Resource Locator, distintiu de recursos uniforme) dels servidors dels Països Catalans. Ara, el missatge peca d'optimis-

me, perquè, de moment, no podem optar, si més no de forma clara, per indicar als internautes de tot el món la nostra procedència. Si fos així, per exemple, no hi hauria —suposem-ho— cap web amb aquest URL: <http://www.gencat.es>, que és el de la Generalitat de Catalunya, ni tampoc caldria tota aquesta campanya.

Encara que al voltant d'Internet hi hagi una certa aurèola de llibertat, pel que fa a certes coses tot continua igual d'intocable que abans. La IANA (autoritat d'assignació dels dominis d'Internet), organització no governamental que depèn de la ISOC (Internet Society), no s'avé a raons. Per la IANA, la condició *sine qua non* per a

adjudicar un domini territorial és que sigui homologat per la llista ISO-3166. I l'oficina europea de la ISO (Organització Internacional d'Estandardització), situada a Berlín, al Deutsches Institut für Normung (DIN), va rebutjar la petició que li va fer el govern de la Generalitat de Catalunya, ja fa més de dos anys.

L'institut alemany va argumentar la dificultat d'incorporar codis que no siguin d'estats membres de l'ONU. Com que, almenys per ara, hi ha tantes possibilitats que els parlaments dels Països Catalans demanin l'entrada a l'ONU com de veure Zaplana defensant la unitat de la llengua catalana, o de veure Pujol designant el seu successor, la cosa pinta malament.

La companyia catalana d'assegurances. El president Pujol ha dit alguna volta que ell volia ser conegut com a president de Catalunya i no de la Generalitat, perquè això a Europa sonava a companyia d'assegurances. No li falta raó. Cal dir que el govern de la Generalitat va fer la petició del domini .ct, per complir amb una proposició no de llei presentada per ERC i aprovada per unanimitat el 24 d'octubre de 1996 pel Parlament de Catalunya. La resposta negativa de Berlín suggeria d'efectuar novament la sol·licitud a través d'Espanya, que l'ISO reconeix.

La teoria del govern català, segons la qual la Generalitat representa l'estat espanyol a Catalunya, a Europa no se la creuen. I segurament que ells tampoc. Prova n'és

que la Generalitat va fer cas del suggeriment i va realitzar algunes gestions al Ministeri d'Indústria i Energia, cosa més o menys semblant a necessitar una transfusió de sang i encarregar-ne la feina al Dr. Nosferatu.

El 21 de maig de 1997 el ministeri va respondre una carta enviada uns quants mesos abans pel conseller de la Presidència, Xavier Trias. La resposta explicava que AENOR (Asociación Española de Normalización), que és l'organisme dependent del ministeri i l'entitat gestora del domini .es havia fet gestions amb la DIN i que, segons l'oficina alemanya, aconseguir el domini .ct era molt difícil, perquè s'haurien de posar d'acord la resta de països presents a les llistes ISO.

Però, malgrat les dificultats, els promotors de la campanya tenen la moral ben alta. Entre més coses, perquè, segons diuen, hi ha precedents. En un comunicat afirmen que el Regne Unit, a través de l'entitat gestora del domini .uk (Regne Unit), ha registrat dominis per a Gal·les, Escòcia i Irlanda del Nord i per a les illes Canle i Man. Una altra cosa és que les facin servir, perquè a les webs d'aquests llocs visitades per EL TEMPS, sempre hi apareix .uk com a domini principal.

Així, doncs, Ricard Vaqué, principal impulsor de la campanya, es va reunir el juny propassat amb Felip Puig, secretari d'organització de CDC i Miquel Puig, comissionat de la Societat de la Informació, i tots dos es varen comprometre a demanar una resposta al ministre Piqué sobre la possibilitat que l'estat espanyol imités l'exemple britànic, el primer per la via parlamentària i el segon per la institucional. Però, si no ho van fer abans que Jordi Pujol pugés a l'Aneto, cosa difícil, ateses les dates, els senyors Puig, ara com ara, deuen estar entretinguts en una campanya que no té res a veure amb la del .ct. Si més no, fins el 17 d'octubre.

"El maleït .es". La campanya pel .ct va començar el 14 d'octubre del 1996, per iniciativa privada, desvinculada de tota formació política, segons que es pot llegir a la

Adreces d'interès

Campanya pel Domini .ct

<http://www.domini.ct>
<http://www.domini-ct.org>

Directori de webs amb domini .ct

<http://nosaltres.ct>
<http://www.nosaltres.com>

Canvi gratuït d'adreça de correu electrònic

<http://www.iname.com>

La llista de suport al manifest que reclama la legalització del domini .ct ha rebut ja gairebé 7.000 adhesions.

web. La iniciativa es va fer conèixer per tots els mitjans disponibles a Internet: webs, llistes de correu, xats... A hores d'ara ja hi ha quasi 7.000 adhesions, entre particulars i associacions de tota mena, entre les quals podem esmentar el CIE-MEN, la Federació de Casals Catalans de tot el món, i també l'Isoc-Cat, que és el capítol català d'Internet.

El darrer dels tres punts del manifest d'adhesió fa un tomb de 180 graus: si no s'aconsegueix res a través dels governs espanyol i català, hom insta la IANA perquè prescindi de les llistes ISO-3166 com a eina de registre de nous dominis. Els promotors del manifest argumenten que l'estructura d'Internet no té res a veure amb l'organització per zones geogràfiques que fan aquestes llistes.

En tot cas, Internet és un món ple

de sorpreses. I de possibilitats. A la xarxa, s'hi poden trobar webs que s'ofereixen a canviar adreces de correu electrònic de forma gratuïta (cal dir que les adreces de correu electrònic van associades a servidors, i per tant si el servidor porta el domini .es, l'adreça també). Només s'ha d'escollir un dels possibles dominis no territorials que et mostren i proposar com a identificació d'usuari un nom encara lliure. Així de fàcil. Aquesta és una possible solució per als qui vulguin evitar "el maleït .es", com diu un missatge posat a Vilaweb per algú que així ho ha fet.

I és que no resulta obligatori que l'anomenat domini principal d'Internet sigui territorial. Per exemple, els Estats Units té registrat el domini .us i, no obstant això, les webs nord-americanes fan servir dominis de tres lletres com ara:

Pàgines web des d'on es demana el domini .ct. De dalt a baix, www.domini-ct.org, www.nosaltres.com, www.domini.ct i www.iname.com.

Miquel Puig, comissionat per la Societat de la Informació. El govern de la Generalitat de Catalunya s'ha compromès a fer gestions davant el govern espanyol perquè aquest legalitzi altres dominis no estatals.

.org, .com, .edu, .net... (per alguna cosa van ser els inventors d'Internet). Per això webs com Vilaweb, que excel·leix com a portal català, té el domini .com; o la web de la campanya (no caldria sinó!) té .org com a domini principal. Ara, per defecte, a qualsevol web de l'estat que no manifesti explícitament una altra cosa, s'hi afegeix .es.

Però la particularitat insular, és a dir, la separació física de la metròpoli, pot permetre de filtrar-se per alguna de les esclatxes que sempre tenen els sistemes. La DIN admet la possibilitat d'adjudicar codis propis a territoris allunyats geogràficament de les capitals. Així les coses, les Illes Balears podrien tenir alguna possibilitat. Cal dir que un comunicat de premsa del Domini.ct afirma que les illes de sobirania britànica Jersey i Guernsey, situades al Canal de la Mànega, han aconseguit els seus propis dominis. Les illes disten uns tres-cents quilòmetres de Londres. Es Vedrà, punta occidental d'Eivissa, és el lloc de l'arxipèlag balear més acostat a Madrid. La separació és de cinc-cents quilòmetres. Per tant, per qüestió de quilòmetres, no s'ha de patir –per les altres, segur que sí–. De fet, a les Illes també van engegar una campanya pel domini .ib.

Amb tot, la filosofia de la campanya Domini.ct, segons Ricard Vaqué, és que amb la designació .ct es pugui identificar el gentilici "català", més que no pas Catalunya –entenen per "català" tot allò que es relaciona amb la parla i la cultura catalanes.

ARXIU / JORDI PLAY

Aquesta web suggereix algunes alternatives, mentre continua l'espera. Totes es basen a fer aparèixer .ct en algun lloc, a l'hora de registrar noves adreces. Per exemple: <http://www.ct.empresa> o <http://www.ct.organisme.es>. I com ja ha passat amb tantes coses més, arran de la campanya .ct, també es varen engegar les campanyes .ga (Galícia), .eh (Euskal Herria) i .oc (Occitània).

D'una altra banda, al País Valencià hi ha una web, calcada de la del Principat, que porta per títol Top Level Domain for l'Antic Regne de València, que reivindica el domini .rv. La pàgina d'acollida –escrita en espanyol– critica els promotors de la web catalana, per voler que els ciutadans de la Comunitat Valenciana deixin de ser espanyols per convertir-se en catalans. En la versió "blavenciana"

d'aquesta pàgina es pot llegir: "La següent campanya sols té caràcter testimonial. De totes maneres, si en algun moment pareixia que l'iniciativa promotora del domini .ct tinguera possibilitats de prosperar, tant el manifest com la llista d'adhesions serien remitides a quants organismes públics, espanyols o estrangers, foren capassos d'ajudarnos a defensar nostres drets". La web ha rebut, en més de dos anys d'existència, l'allau de 52 visites! Tot un rècord.

El truc suec. Un nou sistema, aparegut fa uns quants mesos i anomenat http2, ideat per un xicot suec, Mikael Johansson, permet d'accedir a adreces Web prescindint dels dominis homologats. Mitjançant aquest sistema, qualsevol usuari pot inventar-se el seu propi domini i fer que es redirigeixi a un altra URL de domini diferent, allotjada en un servidor qualsevol. És com pitjar el timbre d'una porta que sonés en una altra (tot i que el timbre no sona sempre, suposem que per qüestions tècniques). Com es pot llegir a la web de campanya, no és ben bé això, però fa il·lusió.

Actualment ja hi ha més de 250 webs .ct registrades i la web del Domini.ct ofereix la possibilitat de canviar l'URL. L'única pega és que, a la finestra del navegador on apareix l'URL de la web que es veu, hi surt l'adreça de veritat, és a dir, sense .ct. Tot no pot ser.

Miquel Darnés

<p>EMPÛRIES</p> <p>Maria Àngels Anglada Nit de 1911</p>	<p>Michel Houellebecq Les particules elementals</p> <p>ANAGRAMA/ EMPÛRIES</p>	<p>Günter Grass El meu segle</p> <p>EDICIONS 62</p>	<p>EDICIONS 62</p> <p>Marianne Fredriksson La història de Simon</p>
--	---	---	--